

Trinásta nedeľa cez rok C

Gal 1, 13- 18

6. júna 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

V tomto období bývajú nielen na Slovensku kňazské vysviacky a novokňazi vo svojich rodiskách slávia primície. Možnosti uplatnenia sa sú dnes širšie ako voľakedy, preto už dnes vysviacok a primícií ubúda. Ale napriek tomu Ježišovo posolstvo ani dnes nestratilo nič zo svojej príťažlivosti, aj dnes mnohých láka natoľko, že sa mu upíšu bytostne.

Čím to je - čo robí Ježišovo posolstvo príťažlivým a aktuálnym aj po 2000 rokoch? Ved' na prvý pohľad dnešná doba má už iné radostné posolstvo – evanjelium – a tým je veda: to, čo je možné preskúmať. Veda a na ňu nadväzujúca technika posunuli hranice toho, čím disponujeme, čo ovládame obrovským spôsobom. Po technickej stránke priblížili ľudí navzájom. Cez internet sa vieme spojiť v okamihu s hocikým na svete a aj fyzicky sa vieme dostať lietadlom na druhú stranu zeme za pol dňa. Napriek tomu je na svete dosť toho, čo nás rozdeľuje. K skutočnej jednote na svete máme ešte veľmi ďaleko. Ona sa dokonca ani nedá nastoliť technicky, ona nie je ani záležitosťou politickou. Ona vzniká ešte hlbšie. Vzniká v ľudskom srdci, vzniká tam, kde vieme v druhom človeku vidieť bližneho, brata - sestru. V tomto týždni nám to pripomenul aj sviatok Božského Srdca Ježišovho. Pripomenul nám Ježiša ako toho, ktorý vedel stáť v láske k druhému aj vtedy, keď to prinášalo bolesť či nepochopenie. Sviatok Božského srdca má význam len vtedy, keď sa aj my necháme týmto sviatkom osloviť, keď sa necháme Ježišom inšpirovať k nasledovaniu jeho príkladu.

Dnes sme počuli v evanjeliu ako Ježiš hovorí záujemcom o nasledovanie: „líšky majú svoje skrýše, vtáci hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť.“ Pritom sa nejedná o strechu nad hlavou. Skôr ide o to, aby sme pred otázkami života nehľadali jednoduchý únik, skrýšu do ktorej sa vedia napr. skryť zvieratka, aby sme vedeli stáť pevne aj vtedy, keď otázky sú pre nás ťaživé a niekedy aj bolestivé. Aby ani vtedy sme nehľadali nejakú skrýšu, ktorá nás pred bolesťou možno ochráni, ale zároveň nás aj zbaví tej krásy, ktorú predstavuje výzva nášho života.

Inokedy túto výzvu aj prijmeme, ale odpoveď na ňu odkladáme. Povieme si, to budem riešiť až neskôr, najskôr musím zariadiť to, potom zas ono. Tak sa podobáme mládencovi, ktorý Ježišovi povedal: „Pane, pôjdem za tebou, ale najprv mi dovoľ odobrať sa od svojej rodiny.“ Ježišova odpoveď znela: „Kto už položil ruku na pluh a obzerá sa naspäť, nehodí sa pre Božie kráľovstvo.“ Kto neustále váha, kto sa neustále chce vracat' späť, komu chýba v živote určitá rozhodnosť, ten sa nehodí pre projekty života, ktoré vedú k ozajstnej hĺbke.

A potom sme počuli ešte jednu Ježišovu prekvapivú odpoveď. Tomu, kto chcel najprv pochovať svojho otca, Ježiš povedal: „nechaj, nech si mŕtvi pochovávajú mŕtvych. Ty choď a zvestuj Božie kráľovstvo.“ Ježiš tu nemyslel na objektne mŕtvych, mŕtvymi môžu byť aj tí, ktorí podľa tela sú ešte živí. Ale pravý život ešte neobsiahli. A naopak živí duchovne môžu byť aj tí fyzicky mŕtvi.

Podobnú myšlienku obsahuje aj dnešný úryvok z Listu apoštola Pavla Galaťanom. Pavol hovorí, že sme povolani k slobode – k slobode v láske, k priamemu, úprimnému vzťahu tak k životu samotnému ako aj k bližným, v ktorých máme vidieť bratov a sestry. Zároveň nás varuje, aby sme pod zámenkou

slobody nežili podľa tela, ale vzájomne si slúžili v láske. Pavol tu nemal na mysli ten protiklad duše a tela, ktorý sme my kresťania prevzali z gréckej múdrosti. – Pre Pavla žiť podľa tela znamenalo na jednej strane zakladať si na svojom pôvode, pokladať sa za ospravedlneného pred Bohom už na základe svojej príslušnosti. Tak ako to bolo napr. u Pavlových krajanov. (Aj v dnešnom svete rastie v niektorých častiach sveta povedomie akéhosi predurčenia – spásy, ktorú majú priniesť ostatným – často ale v skutočnosti neprinášajú nič iné ako zabíjanie, vojnu). Pavol všetkým dobám pripomína, že spása nie je záležitosťou tela – teda pôvodu, ale ani nie múdrosti, chytráctva – na ktoré sa spoliehali v Pavlových časoch učení Gréci (a na ktoré sa v dnešnom svete zase spoliehajú iní). Oboje Pavol odsudzuje ako službu telu, ktorá nás zotročuje. Pavol hovorí, že sme povolaní k slobode, a to čo nás oslobodzuje a oživuje je vzájomná láska. Účelom kresťanstva nie je nejaký vypočítavý „lov duší“, ako niektorí „interpretujú“ povolanie k duchovnej službe.

Láska nás oslobodzuje od totality múdrosti aj od totality pôvodu, od totality tela. Ježišov duch nás vedie ďalej. Nechce nás pritom stresovať, jeho jarmo je – ako sám hovorí – príjemné a bremeno ľahké. Preto aj dnes jeho výzva k nasledovaniu priťahuje mladých ľudí, aby za ňou kráčali svojim životom. Ale je to výzva nielen pre nich, je to výzva k nasledovaniu pre nás všetkých.

Viliam Arbet